

turarv. Bysystemet spiller en stor rolle i landsplanredegørelsen. Det hedder direkte i redegørelsen, at vi skal tilstræbe, at byerne bliver ryggraden i fremtidens Danmark. Det mener vi er en forkert udvikling, og det bliver ikke bedre af, at der ikke er tale om de mindre og mellemstore byer, men om de store byer som København, Odense, Århus og trekantsbyerne.

Især samarbejdet i Øresundsregionen betones kraftigt. Vi mener, at den samme betoning burde gælde for andre områder, grænsen mellem Tyskland og Danmark, Nordjylland, Norge og Sverige. Især er begrundelsen for, hvorfor storbyerne skal være ryggraden, betænkelig, ja, nogle vil måske ligefrem mistænke ministeren for at være for snævertsynet, for blandt begrundelserne er nemlig et ønske om smukke omgivelser, kulturtilbud og miljøkvalitet. Til dette er der kun at sige, at ministeren og hans embedsmænd skulle tage en tur på landet, for hvorfor bruge kræfter på at ændre Danmark til noget, som vi allerede har? Det synes vi er spild af gode kræfter.

Bysystemet er også kritisk, fordi fremtidsforskerne fortæller os, at i det ny årtusind vil informationsteknologi, bedre infrastruktur og hele vores holdning til livet tale for en tilbagevenden til nogle af de værdier, som netop landdistrikterne står som eksponent for. Teknologien vil give os mulighed for at arbejde på landet, og den bedre infrastruktur og gode transportforhold vil også føre til, at vi ikke ser det som et problem at arbejde i virksomheder, der ligger kilometer væk fra vores bopæl.

Der er altså mange grunde til, at vi synes, det er betænkeligt, at bysystemet spiller sådan en stor rolle i ministerens forslag til landsplanredegørelsen.

Landsplanredegørelsens andet store tema handler om adgang til infrastruktur. Målet er at knytte byerne effektivt og miljørigtigt sammen med internationale trafikakser. Men ligesom i tilfældet med bysystemer er problemet, at ministeren glemmer den fjerdedel af befolkningen, som ikke bor i de store byer. Det er meget godt, at man vil gøre den kollektive trafik bedre i storbyerne, men effekten er en helt anden på landet. Der er mulighederne for et fintmasket kollektivt trafiknet yderst begrænsede. Det kan derfor gå ud over mange menneskers muligheder for at komme på arbejde og til fritidsinteresser, hvis vi skaber problemer for den individuelle trafik. Et yderligere problem i den forbindelse er, at den kollektive trafik ofte forurener

mere end den individuelle i de tyndt befolkede områder. Det viser undersøgelser foretaget på Niels Bohr Institutet i København. Busser og tog har kun få passagerer på landet, og det betyder, at en bus med kun få passager forurener selvfølgelig langt mere, end hvis passagererne kører i egen bil.

Et tredje problem ved landsplanens tema om infrastrukturen er, at miljøministeren vil fremme tre internationale trafikakser. Det betyder, at det er byerne, der igen bliver det vigtigste, men også, at der er fare for, at der opstår huller i infrastrukturen på landet. Udviklingen vil simpelt hen gå uden om landdistrikterne. Det store H kalder man i daglig tale de tre akser; en går gennem Jylland fra Hamburg langs den østjyske motorvej og banen og videre op nordpå, en anden går fra Esbjerg via Odense til København, og endelig går den tredje fra Hamburg til København via en eventuel forbindelse over Øresund til Sverige.

Tegnes det store H på et kort, bliver det jo klart, at en meget stor del af Vest- og Nordjylland nedprioriteres i forhold til øvrige dele af landet. Derfor kommer fremtidens infrastruktur også til at få meget stor indflydelse på udviklingen, og hvis ministeren får held med sine planer for infrastrukturen, kan også dette andet tema få negative konsekvenser.

Men det sidste store tema i landsplanredegørelsen er udvikling i sikring af kulturarven. Det lyder jo smukt, men i realiteten er der tale om tilsidesættelse af ejendomsretten og et forsøg på at gøre dele af Danmark til et stort, jeg er nødt til at sige det, frilandsmuseum.

Igen er det især den vestlige del af Danmark, der bliver offer, men vi skal i første omgang til Skagen og Fyn, og her vil man kunne se eksempler på, hvordan udviklingen og sikringen af kulturarven kan udvikle sig i en uheldig retning.

Et af den senere tids tydeligste eksempler på den kedelige udvikling, lad os bare sige det, udspiller sig f.eks. på Fyn. Her har en ældre mand igennem adskillige år fået bøder, fordi han ikke vil rette sig efter det offentliges påbud om, at han skal rive sit hus ned. Grunden, han har fået, er, at huset skæmmer landskabet. En andet eksempel finder vi på Skagen, hvor Skov- og Naturstyrelsen vil rive flere bygninger ned. Formålet er at lade en større del af området ligge hen som fri natur. Det har heldigvis et enigt byråd i Skagen nu vendt sig imod.